

и рашетки-тѣ, задъ които стоялъ скрѣтъ. Друго не бы распалило толкозъ гнѣвъ-тъ му. “Какво !” помыслилъ той, “буйны прѣ-пирни станѣхъ, азъ не ся стѣписахъ прѣдъ никаквѣ опасностъ, истина-та вѣс-тѣржествува, и сега тѣ смѣѣтъ да ѣж тѣп-чѣтъ въ прахъ-тъ, като да е опровергана! Тѣ ще чуѣтъ пакъ гласъ-тъ, който спрѣ прѣстѣпнѣ-тѣ имъ продажбѣ.” “Нѣма да си починѣ”, писалъ той на Спалатина, “до-дѣ не нападнѣ Менцскый-тъ *идолъ*, и идо-лопоклонства-та му въ Халле.” Той ся хва-нѣлъ тутакси за работѣ, и малко го гры-жало за тайнѣ-тѣ, съ коѣто нѣкои ис-кали да покрѣѣтъ скрѣваніе-то му въ Вартбургскѣ-тѣ кулѣ. Той былъ като И-лія въ пустыніѣ-тѣ, който ковалъ новы грѣмове за да ги хвърли вързъ нечести-вый-тъ Ахаавъ. На 1-й Ноемврій, той свѣр-шилъ книжкѣ-тѣ си, “Противъ новы-тъ Халлскы *Идолъ*.”

Архіепископъ-тъ ся извѣстѣлъ за намѣ-реніе-то на Лутера. Подбуденъ отъ страхъ, той кѣдѣ срѣдѣ-тѣ на Декемврій испра-тилъ въ Виттембергъ двама отъ придруж-ницы-тѣ си, Капитона и Ауербаха, да прѣд-варятъ ударъ-тъ. “Необходимо е”, казали тѣ на Меланктона, който ги пріелъ любез-